

לפרטים <

מהדורת צבעים מיוחדת לזמן מוגבל

Bubble PLUS תמי 4

נגישות

באינטגרם

בטוויטר

בפייסבוק

עקבו אחרינו

רביעי 14 בפברואר 2018

ynet

ידיעות אחרונות

מימין: מיקל הגוס, מוחמד עבדאללה ומוניקה ג'וזף. "זה צעד פוליטי, לגרש את האפריקאים ולגייס קולות. אנחנו קמפיין בחירות"

המוסף לשבת • 25.01.2018

ייאוש פגש גירוש

מוניקה ג'וזף, מוחמד עבדאללה ומיקל הגוס, תלמידי י"ב ב"ביאליק-רוגוזין", לא עושים תוכניות לסיום הלימודים או לעתיד בכלל: בקרוב, כשהיו בני 18, יהפכו למועמדים לגירוש | לא גירוש, מתעקש יוסי אדלשטיין, ראש מינהל אכיפה וזרים, שאחראי לנהל את התהליך - "הרחקה" | "לא באנו להשתלט על המדינה", מסבירים הצעירים, "אלא להציל את החיים שלנו" | "אבא שלי שרד את הנאצים", אומר אדלשטיין, "וכשניצול שואה אומר, 'ששולחים אותם אל מותם', זה עושה לי כאב בטן. אבל זו לא האמת"

נבו זיו | צילום: שאול גולן

בדרך לבית הספר "ביאליק-רוגוזין" בדרום תל-אביב מתנוסס שלט ענק על גבי בניין "אברהם הוסטל", ציטוט היישר מספר "דברים": "ואהבתם את הגר, כי גרים הייתם בארץ מצרים". אבל הדברים הללו כבר לא עושים רושם על מוניקה ג'וזף, תלמידת ביתה י"ב שנולדה במחנה פליטים בסודאן והגיעה לארץ בגיל שבע. "יש את כל המשפטים הללו שהפכו בעיניי לסתם קלישאות - 'ואהבת לרעך כמוך', 'האחר זה אני', 'שמור על הגר'. בולשיט. לפני שהגענו הגזענות הייתה כלפי ערבים, ואז כלפי מזרחים ורוסים ואתיופים, ועכשיו אנחנו. בישראל יש פליטים מכל מיני מקומות, לא רק אירופה, איך אתם שוכחים את זה? פליט לא מגרש פליט. אני לא משווה לשואה, אבל איך היית מצפה שיתייחסו לאבותיך באירופה? זה קורה בגלל התגוננות, פוחדים שנשתלט על המדינה ויהיה רוב של שחורים. אני יכולה להבין את זה אבל לא באנו להשתלט על המדינה ולא בשביל הכסף, באנו להציל את החיים שלנו."

בישראל חיים כיום כ־35 אלף אריתריאים וסודאנים ועוד כ־5,000 ילדי מבקשי מקלט שנולדו בארץ. בקמפוס "ביאליק-רוגוזין" לומדים כ־1,200 תלמידים מכיתה א' עד י"ב, ילדים שרבים מהוריהם זכו להרבה ביטויים בשפה העברית – מבקשי מקלט, מהגרי עבודה, מסתננים, פליטים וכמובן "סרטן בגוף האומה".

אירועי החודש האחרון חוללו סערה בחייהם של תלמידי בית הספר ובני משפחתם, כמו גם אצל קהילת האפריקאים כולה: ב־1 בינואר יצאה רשות ההגירה בקמפיין שבו היא קוראת לאזרחי אריתריאה וסודאן שלא הוכרו כמבקשי מקלט או שעניינם אינו בטיפול – לצאת מישראל. הם יכולים להחליט עד תחילת אפריל: לחזור למדינת המוצא, לטוס למדינה "שלישית" – רואנדה (שבשבוע האחרון מכחישה רשמית שחתמה עם ישראל על הסכם קבלת מהגרים בכפייה), או להיכנס למאסר ללא הגבלת זמן בבלא "סהרונים". לאחר מכן יחל מהלך של "הרחקה", או גירוש (תלוי מי הדובר) כשהראשונים שיפזרו שלא מרצון יהיו גברים צעירים ורווקים.

עד הקמת הגדר ב־2012 הגיעו לישראל 64 אלף מסתננים מאפריקה: 92 אחוז מהם מסודאן ואריתריאה, בהם מבקשי עבודה שהגיעו הנה מסיבות כלכליות, לצד מבקשי מקלט שנמלטו מרצח עם ושהור אתני בסודאן, ומהדיקטטורה הדכאנית של אפריקה – אריתריאה. עד לאחרונה הצרה המדינה את צעדיהם ועודדה אותם לעזוב מרצון, וכמה אלפים אכן קיבלו את ההצעה (בעיוד 3,500 דולר). החידוש כעת הוא שבג"ץ אישר גירוש בכפייה של מי שלא קיבל אישור להישאר.

אדלשטיין: "יש מי שלוקח את חייו בידיו, ממשיך ללוב ויכול לטבוע בדרך לאירופה. אני שלחתי אותו למדינה שלישית, הוא אדם חופשי, אנחנו לא אחראים על זה שהוא החליט לעשות טיול"

אבל כל זה לא ממש מעניין את הנערות והנער שיושבים מולי: מוניקה ג'וזף, מוחמד דאוד עבדאללה (שניהם מסודאן), ומיקל הגוס שהגיעה מאריתריאה ולובשת חולצה של "שבט איתן" של תנועת "הצופים" שבו היא מרכזת בשכונת שפירא בעיר. שלושתם בני 17, חמודים, מצחיקים, שחורים, והכי ישראלים. מוניקה ומוחמד עובדים מדי פעם בדוגמנות. שלושתם פה בערך עשר שנים, דוברים עברית כמו כל ילד ישראלי, כי זה מה שהם מכירים כמעט כל חייהם, כמו גם את איום הגירוש שבא והולך כבר שנים. כרגע הוא לא יכול לגעת בהם – הם קטינים – אבל החל מהשנה הבאה גם הם נכנסים למשחק.

"כל חודשיים הולכים לחדש את הוויזה וכל פעם יש לחץ. אין לנו תעודת זהות, יש לנו תעודת תלמיד. ב־2012 היה כבר גירוש ולפני זה לא נתנו לאף אחד לחדש את הוויזה, ועבשיו מגרשים מבקשי מקלט למדינות לא שלהם", מסבירה מוניקה. "בסודאן יש מלחמה, כולם נגד כולם".

מיקל: "ובאריתריאה יש דיקטטור, אם אנחנו חוזרים לשם הוא לא מכיר בנו כאריתריאים".

אתם יכולים לחזור?

"אם אנחנו רוצים למות אז כן".

מוניקה: "גם אני יכולה לחזור לסודאן אבל זה סיכון מאוד גדול. באתי מבחוץ אז יחשיבו אותי כאחת שיש לה כסף, ששווה משהו, אז ישדדו אותי. אני באה מהשבטים, הם נלחמים אחד בשני, הממשלה נגדם, יש ארגונים שבאים, שודדים ורוצחים, עורפים ראשים בשביל כסף. ובתור אישה יש סכנה. יש מצב שיחתנו אותי עם גבר בן 80".

מי?

"אבא שלי. הוא חי שם ואנחנו לא בקשר איתו. הוא התקשר לאמא שלי מסודאן כשהייתי בת 12 ושאל אם קיבלתי מחזור. כי זה שווה כסף. הוא רואה אותי כסחורה, הוא רצה שאני אחזור לשם להתחתן, והיה מרוויח מזה כסף ופרות. מאה פרות".

מיקל: "בכל מדינות אפריקה יש את זה, האינטרס זה למכור את הילדה ולקבל כסף ולהמשיך לחיות על חשבונה. לא אכפת להם אם היא אוהבת אותו. בת 12 במחזור? אפשר".

הפגנה נגד הגירוש. "זה עניין של מחויבות מוסרית כחלק ממשפחת העמים הדמוקרטיים" | צילום: איי-אף-פי

מוניקה: "ואם נאנסתי סתם ברחוב ונכנסתי להיריון אז ישר חתונה, עם האנס. אין שם MeToo."

תלויים באוויר

משפחתה של מוניקה ברחה מסודאן למצרים בגלל מלחמת האזרחים, "אבל אז התחילו בעיות עם השחורים במצרים". מוחמד מגיע מהרי הנובה שם התבצע רצח עם מצד הממשלה הסודאנית, משפחתו עברה למצרים, אביו נלחם על מעמדו כפליט עד שהפך מבוקש, חש בסכנה, והמשפחה ברחה לישראל. אבא של מיקל גויס לצבא של הדיקטטור האריתריאי (שירות של עשרות שנים שהאו"ם מגדיר כעבדות) וברח לארץ. "במסע כמעט תפסו אותנו במצרים. אוטו של מצרים עבר, התחבאנו מאחורי עץ ואחותי שהייתה בת שנתיים התחילה לבכות ואמא שלי ניסתה לעצור אותה. שם אם תופסים זה ישר להרוג".

הפגנה בעד הגירוש. "האפריקאים לא טיפשים", אומר אדלשטיין, "וכמה אלפים מהם עזבו מרצונם" | צילומים: מוטי קמחי, תומר אפלבוים

רוזן. "מאיפה החוצפה?"

לכל אחד מהם יש סיפור בריחה וגניבת הגבול לישראל: שלושתם עברו אצל בדואים שליוו אותם עד קילומטר מהגבול וזחלו אל הגדר. "היינו שבעה אנשים סך הכל, בהם אמא שלי ואחי בן השנתיים", נזכרת מוניקה. "היינו צריכים לדחול בשקט. אחד מהקבוצה שלנו החליט שהוא רץ לגבול, הוא ניסה לפתוח את הגדר, זה עשה רעש, המצרים התעוררו וירו. אחד מת במקום, אחד ירו לו ביד והיו עוד פציעות. מהלחץ רצתי לבד, אמא צעקה לי, 'תמשיכי לרוץ אני מאחוריך'. אח שלי נתקע על הגדר תיל והיא ניסתה להוציא אותו. בסוף הגיעו חיילים עם משאיות ופחדתי, אבל הם עזרו. הביאו אוכל, שמיכות ועזרה ראשונה".

ובינתיים אתם כאן, בארץ המובטחת.

מוחמד: "באוקטובר אני אהיה בן 18 ואז אני אמור לקבל זימון לגירוש. בטח שאני מפחד אבל אין לי מה לעשות. אני לא מכיר אף אחד ברואנדה, לא יודע איך אני אשרוד. רק אני אמור לנסוע, לבד, בלי המשפחה. אני מנסה לשים את זה בצד, מעסיק את עצמי בדברים. אצלנו משנה הבאה רק אני בסכנת גירוש".

מוניקה: "אחרי שיסיימו עם הרווקים יעברו למשפחות, אז אני גם אהיה בסכנה".

מיקל: "כל הזמן זה תלוי באוויר ועד שיחתכו את החבל אתה לא יודע מה אתה מרגיש. אין לך אפשרות לעשות תוכניות לעתיד".

מוניקה: "יש לי עכשיו בגרויות, מה אני אעשה עם בגרות ברואנדה? אני אישה, אף אחד לא ישים שם על ההשכלה שלי. בגרויות יהיו חסרות משמעות, שם צריך לשרוד".

3,000 נשלחו, 7 נשארו

החשש של מוניקה, מיקל ומוחמד מתנגש במציאות שבה חי יוסי אדלשטיין, ראש מינהל אכיפה וזרים ברשות האוכלוסין וההגירה במשרד הפנים. בן 62 מכפר-סבא, הוא האיש שאחראי לנהל את האופרציה – אם מבחינתם מדובר בגירוש, מבחינתו מדובר בביצוע החוק ומדיניות הממשלה. מתחילת החודש הבא אנשיו יפנו לכל מי שיגיע להאריך את אשרת השהייה שלו ויאמרו לו שהוא צריך לצאת מהארץ. חודשיים התארגנות – ואם הוא לא עזב, הוא יהפוך לנתין בלתי חוקי, "ואז הוא בר אכיפה, ובג"ץ אישר לנו להוציא מהארץ למדינות השלישיות גם את מי שלא רוצה".

בכפייה.

"זה נקרא הרחקה".

אבל זו כפייה.

"אני מרחיק מישהו ממדינת ישראל, אנחנו מרחיקים ככה שוהים מכל העולם".

גם עם טייסי אל על?

"בשנת 2017 הטסנו 5,500 שוהים בלתי חוקיים ממדינת ישראל בטיסות מסחריות עם חברות תעופה שטסות לכל העולם. כולם מטיסים, אנחנו לא המדינה היחידה בעולם שמרחיקה. ולגבי המדינה השלישית – לאל על בכלל אין קו למדינה הזו. לא הרחקנו סודאנים ואריתריאים עד שבג"ץ הכריז על המדינות

'השלישיות' כמדינות בטוחות. הוא אמר שהנתין לא יכול לקבוע לאיפה הוא ייצא, רק לדרוש שלא יאונה לו רע במדינה שאליה הוא מגיע.

"על הכוונת רווקים צעירים שבקשת המקלט שלהם נדחתה או שלא הגישו בקשת מקלט. יש כמה אלפים כאלה, בשנה הראשונה אני מניח שנתמודד עם עשרת אלפים. לא נעסוק בנשים, ילדים, חד-הוריים. כשנגמור איתם יעשו חושבים מחדש לאיפה הולכים. האכיפה נעשית כמו שאנחנו אוכפים נגד שוהים בלתי חוקיים אחרים. נעצור את הבן אדם, נכניס אותו למשמורת, בית הדין למשמורת בוחן אם הפעילות שלנו נעשתה כחוק, ובתום הדיון נפעל להרחיק אותו, כמו שאני עושה לפיליפינים, גיאורגים, קולומביאנים".

אדלשטיין ואנשיו נמצאים עכשיו תחת מתקפה מצד מתנגדי הגירוש – מאמרים עם השוואות למעשי נאצים, ניצולי שואה שמתגייסים להעניק מקלט לפליטים, טייסים שמצהירים שלא יטיסו מסתננים שהועלו על מטוסם בניגוד לרצונם, מכתבי רוח ואקדמיה, ורשתות חברתיות סוערות. נראה שמה שהכי פוגע בו היא ההאשמה כי הוא מוביל אנשים אל סופם. "אין ספק שזה משפיע כשאני שומע ניצול שואה שאומר ששולחים אותם למותם. אבא שלי ניצל שואה, שרד את הנאצים, ממשפחה של עשרה אחים ואחיות הם נשארו שלושה. כשניצל שואה אומר, 'ששולחים אותם אל מותם', כי זה מה שסיפרו לו, זה עושה לי כאב בטן. זו לא האמת.

"אני קורא בכתבות ובעיתונים כל מיני אנשי רוח ופרופסורים ויש דיסאינפורמציה מדהימה. כל הארגונים ומי שמניע את התהלוכה הזו נגד החלטת המדינה מפעילים פשוט לוחמה פסיכולוגית. זה לגיטימי במסגרת מחאה, אבל זה עבר את הגבול שבוע שעבר כשתלו תמונות של עובדים שלי על קירות ברחוב. זה חורג מגבולות המחאה. לפי הטענות מוציאים שם להורג, עוברים מחנות עינויים. אפשר להגיד על האפריקאים הכל אבל הם לא טיפשים. אם היו יוצאים 10, 20, 30 למדינה שלישיית והיו טוענים שמתעללים בהם, נראה לך שהשאר היו ממשיכים לצאת לשם? הרי עד היום הייתה להם ברירה. יצאו לשם אלפים, מרצון".

מה בכל זאת נכון בדיווחים על פגיעה באנשים?

"אנחנו מקבלים דיווחים על זה שחלקם מראש מתכננים לעשות שם קונקשן ולהמשיך הלאה. יש מי שלוקח את חייו בידיו וייסע הלאה ויגיע ללוב וינסה להגיע לאירופה ויכול לטבוע בדרך. אני שלחתי אותו למדינה שלישיית, אני לא יכול להגיד לו מה לעשות. הוא אדם חופשי, אנחנו לא אחראים על זה שהוא החליט לעשות טיול".

על הטענה הזו בין היתר חולקת סיגל רוזן, מנהלת המחלקה הציבורית במוקד לפליטים ומהגרים. "אנחנו שולחים אותם למדינה שכושלת במתן הגנה ומעמד מתאים", היא מתארת את רואנדה. "3,000 אנשים נשלחו, שבעה נשארו שם כי התעקשו, אחרים ניסו ולא הצליחו להישאר. יש הרבה כסף בתעשייה הזו. זה אנשים שמגיעים עם 3,500 דולר בכיס, הרבה מאוד כסף במושגים אפריקאיים. חלקם נשדדים.

"הממשלה שלנו טוענת שהיא הגיעה להסכם חדש עם רואנדה, אבל רואנדה טוענת שאין הסכם, ובשטח אנחנו רואים שאנשים לא יכולים להישאר שם. אנחנו מוחים על כך שמדינת ישראל מבקשת לשלוח אנשים בכוח".

מה קורה להם ברואנדה?

"לא ניתנת להם אפשרות להישאר שם והם עוברים לאוגנדה".

מרחף עליהם איום של מוות?

"לא, ברואנדה אין עליהם איום במוות, אבל לצערנו רבים מתו בדרך למדינות אחרות. חלקם עברו לקניה ומשם לאתיופיה, שם הם חשים רווחה מסוימת. הם היו חשופים רק לסכנות בדרך, כששדדו את כספם והכו אותם. רבים אחרים ניסו להגיע דרך לוב לאיטליה, ועליהם מדובר כשאומרים, 'נשלחו למותם'. בלוב רבים מהם נעצרים במחנות מעצר בתנאים תת-אנושיים ומתים שם. אחרים יצאו לדרך הימית וטבעו. את אחד החברים מ'חולות' זיהינו בסרטון מזוויע של דאעש, ערפו את ראשו".

אבל כמו שאומר אדלשטיין, הוא לא יכול להיות אחראי למה שקורה להם אחרי שהם מגיעים למדינה בטוחה, בטח אם הם עוזבים אותה.

"האדם שמקבל את פניהם ברואנדה ולוקח את המסמכים שלהם לוקח אותם למלון או לווילה גדולה ומבהיר להם שהם לא יכולים להישאר והם חייבים לנסוע לאוגנדה. הוא גובה מכל אחד מהם 250 דולר תמורת הברחה לא חוקית לאוגנדה. בדרך מערימים עליהם ומחכים להם 'אנשי חוק' שיודעים בדיוק כמה כסף יש עליהם להחרים. אנשים שהגיעו לאוגנדה מצבם יותר טוב. הם אמנם נכנסו למדינה באופן לא חוקי, אבל אוגנדה נחשבת מדינה שקולטת פליטים מאוד יפה. השנה היא קלטה למעלה ממיליון פליטים דרום-סודאנים והיא נותנת להם את אותם שירותים שהיא נותנת לאזרחים שלה, שהם די עלובים".

אז הדיון הוא לא אם אנחנו שולחים אנשים אל מותם, אלא למה אנחנו לא עוזרים להם?

"זה לא עניין של עזרה אלא של מחויבות חוקית בנוסף למחויבות מוסרית. מחויבות בינלאומית שלקחנו על עצמנו כחלק ממשפחת העמים הדמוקרטיות להגן על פליטים, ואנחנו רומסים את ההתחייבות הזו ברגל גסה. מאיפה החוצפה הזו לשלוח אנשים צפופי פיגמנטים למקום עם עוד אנשים צפופי פיגמנטים, ולחשוב שהם יסתדרו ביחד? אין להם שפה משותפת, תרבות משותפת, הרבה מהם לא יודעים להבדיל בין אוגנדה לרואנדה.

"דיברתי עם מאות אנשים שיצאו לרואנדה ואוגנדה והם לא קיבלו את מה שמדינת ישראל הבטיחה להם – המדינה הפיצה מסמך שמבטיח עבודה, אפשרות ללמוד, מספרת שמדובר במדינות מתפתחות ומהגרים אליהן מכל אפריקה".

למה הממשלה צריכה לספק להם עבודה ולימודים?

"היא התחייבה בפני אנשים בכתב על זה. המדינה לא מבהירה איזה מעמד יהיה להם, אבל מסבירה שיש אופק שהייה ואשרת עבודה. בפועל הם לא מקבלים אשרת עבודה, וגם אם הייתה להם אשרת עבודה הם לא היו מוצאים עבודה כי גם הרואנדים לא מוצאים עבודה".

ובכל זאת, הם לא בסיכון חיים ברואנדה או אוגנדה.

"לא. מאוגנדה הם לא מגורשים. הם יכולים להישאר שם באופן לא חוקי וחשופים למעצרים ודרישה לתשלום כופר לשחרור".

כמו אצלנו.

"אתה צודק, אבל אצלנו הם שוהים כדין. כל הזמן קוראים להם 'מסתננים לא חוקיים' אבל הם חוקיים להפליא, עם אשרה שכל פעם מחדשים להם לכמה שבועות".

בשבוע שעבר נפגש אדלשטיין מרשות ההגירה עם אלי נחמה, מנהל קמפוס "ביאליק-רוגוזין". משהו בכל זאת זז אצל המדינה, והילדים שיושבים מולי קיבלו עוד מנת אוויר לנשימה. "הפגישה שלנו הגיעה לשר, והשר הודיע שבוגרי בית הספר לא יהיו הראשונים שנתמודד איתם", אומר אדלשטיין. "אולי עוד שנה יחליטו אחרת".

נחמה המנהל מכיר את התקופות הללו מגירושים קודמים. "בכל אירוע שבו יש הודעה או לחץ או הפגנה קיצונית יש השלכה ישירה על הילדים שלנו ועל ההתנהגות היומיומיות בדברים הכי קטנים", הוא מסביר. "יותר בכי והתפרצויות ורגישויות. ילדים שפחות מגיעים לבית ספר בגלל הפחד שיקרה להם משהו בדרך, שייקחו אותם. יש פחד ללכת לבד, הם דואגים. מי שעם קושי רגשי מועצם. יש ירידה במוטיבציה ללמידה, מופנמות".

ואצל ההורים?

"הייתה אסיפת הורים, ההורים מאוד מעריכים ומתרגשים שיש מי שנותן להם משענת וגב, אבל גם הם בדילמה, התגובות שלהם הן שאין להם לאן ללכת ומבחינתם אין להם ברירה אלא לעשות את מה שהממשלה רוצה".

ואם יגידו להם רואנדה או לכלא?

"אז לכלא. זה מה שאני שומע מההורים".

להיות כמו כולם

בסופו של דבר, כל המאבק הזה מסתכם גם בלא מעט פוליטיקה וכסף. הרי מאז בניית הגדר אין יותר מסתננים המגיעים ברגל ממצרים ואת מי שכבר פה ישראל, בגלל העבר שלה ובגלל מי שהיא רוצה להיות, הייתה יכולה למצוא דרך להכיל. אם ישראל הייתה רוצה למצוא פתרון לעשרות אלפי הסודאנים והאיריתריאים - כמו גם לתושבי שכונות דרום תל-אביב שנפגעו מהגעתם - היא הייתה יכולה להעניק אשרות עבודה זמניות, לפזר אנשים ברחבי הארץ, להעסיקם בחקלאות ובניין. אבל יש חברות כוח אדם שמעדיפות לייבא סינים, ויש לוביסטים שפועלים לטובתן בכנסת, ויש כמובן את מי שנדפק מכל זה.

מיקל: "הייתי רוצה לשרת בצבא. בקרבי או במשהו שקשור ברפואה. בבית הספר ובצופים נתנו לנו תמיד הרגשה שאנחנו כמו כולם ושהכל יהיה בסדר. הייתי רוצה להגיד לממשלה שיישבו לדבר איתנו, תכירו אותנו".

מוניקה: "הייתי רוצה להתגייס אבל לא מבחינה אידיאליסטית. למה שאני אשרת במדינה שמתייחסת אליי כמו אדם לא שווה? מצד שני גדלתי פה, כל ילד בסוף י"ב הולך לצבא, אני רוצה להיות כמו כולם".

יש לכם בני זוג?

מוניקה: "לי יש, ישראלי, יהודי. כל הזמן יש מבטים, ו'איך נפגשתם', ו'אתם בסדר עם זה?' כולם מתעניינים. נפגשנו בפנימייה בצפון תל-אביב, בתל ברוך, אני גרה שם, וגם הוא חניך שם".

מוחמד, מה אומרים לך פה על השם שלך?

"בבית הספר השם סבבה, בחוץ חושבים שאני ערבי, ישראלים זורקים לי, 'יא ערבי', אני אומר להם 'אני סודאני'. אני לא נעלב, הכל טוב. כשעברנו את הגבול היה חייל בשם מוחמד, מג'בניק, התחברנו אליו מאוד, כל דבר הוא אירגן לנו במחנה".

אתם יכולים להבין את הכעס של תושבי דרום תל-אביב על הקהילה האפריקאית? על מי שמשתכר ברחוב ומעורב בפשיעה?

"הם עושים הרבה דברים שהמציאות דחקה אותה לשם. בכל מקום שיש בו עוני יש בו פשע. העוני בא כי אי-אפשר לעבוד, רק עבודות שחורות שינצלו אותך וייקחו לך אחוזים, אז לא כולם מפרנסים את המשפחה ואת עצמם, מגיעים לפשע, נכנסים למצבים נפשיים ואז צורכים סמים ואלכוהול וזה מושך את כל האש כלפי הקהילה האפריקאית. אבל מה לעשות? לאנשים אין אוכל להאכיל את המשפחה שלהם. מה מצפים שיקרה?"

אז אתם מאמינים שישראל רוצה להיפטר מהשחורים בלי סיבה? רק מגזענות?

מיקל: "היהודים לא למדו כלום מההיסטוריה. היו גזענים כלפי היהודים, רצו להעיף אותם מהמדינות שלהם כמו אותנו".

מוניקה: "לדעתי בממשלה מחפשים שעיר לעזאזל, זה צעד פוליטי לקראת הבחירות. 'הנה הצלחנו לגרש את האפריקאים', ולגייס את כל הקולות של אלו שלא רוצים פליטים ומסתננים. אנחנו קמפיין בחירות".

מיקל: "כל האש כלפי ביבי אז הוא מנסה להזיז אותה כלפי הפליטים. טריק טוב".

מוחמד: "אבל לא אנושי בכלל".

מוניקה: "באנו לבית הספר הזה בגלל החינוך. אולי כדאי שביבי יפתח את הספרים של אבא שלו ויקרא על התהליכים שליוו את היהודים לאורך ההיסטוריה".

מיקל, יש לך נזם באף ומעל השיניים. זו מחאה?

"מחאה. אבל לא נגד הגירוש, סתם מחאת נעורים".

Nevo21@gmail.com

פרסום ראשון: 25.01.18, 18:42

Promoted Links by Taboola

עוד כתבות שכדאי לך לקרוא

איפה כדאי לך להשקיע 100,000 ש"ח בשנת 2018?
TheMarker

ההרשמה נפתחה! 55,000 אנשים יזכו בגרין קארד לארה"ב.
U.S Green Card

אסון בנמל תל-אביב רק לפני חודש חגגו הוריה של...

חברת הביטוח דחתה את תביעתך לאובדן כושר עבודה? אל תוותר עו"ד דוד פייל

הצילומים האחרונים של אבא
ניבי הייתה רק בת ארבע ואחיה

© כל הזכויות שמורות.
אין להעתיק או לשכפל תכנים מהעמוד

ידיעות אחרונות ספורט 24 ממון זכנים בדיאום מסלול זכנים סודרים זכנים קורסים ימים 7 לשבת המוסף לילות 7 ee